

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 101.

Sjerde Sessions tredje Samling.

29de Møde.

Tirsdagen den 19de Juli Kl. 6

(Forts.)

Premierministeren (forts.): Foruden alt dette er der endnu adskilligt Andet i Grundloven, der i Indhold eller Affatning kunde synes at burde forandres, naar en ny Grundlov for Kongeriget skal gives, men Regjeringen har dog troet, hellere at maatte overlade til Rigsdagen selv, hvorvidt denne vil tage Initiativet til de flere gavnlige Forandringer, der i saa Henseende kunde være at foretage, idet man nemlig har fundet det rettest at indskrænke de Forandringer, der fra Regjeringens Side bringes i Forslag, til saa faa og maadeholdne som muligt.

Etserat have forudskiftet disse almindelige Bemærkninger, skal jeg nu gaae over til de enkelte Paragrapher i det forelagte Udkast, idet jeg tillige specielt skal berøre de Paragrapher i den gjældende Grundlov, som ikke ere optagne i Udkastet.

Gvad da saaledes først Grundlovens § 1 angaaer, har man, skjønt Indholdet af denne Paragraph, der bestemmer, at Regjeringsformen er indskrænket-monarkisk og Kongemagten arvelig, ingenlunde skal forandres, dog ikke optaget Paragraphen i det nye Udkast, da den aabenbart ikke hører hjemme i den særlige Grundlov for Danmark.

I Grundlovens § 2, der indeholder, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, den udøvende Magt hos Kongen og den dømmende Magt hos Domstolene, kunde vel nogen Ændring i Affatningen være ønskelig, men saadan Ændring er dog ikke funden saa nødvendig, at man har villet indføre den i den tilsvarende Paragraph

i det nye Udkast, § 1, og man har derfor indskrænket sig til den Forandring, som med Nødvendighed følger af, at den nye Grundlov bliver gjældende kun for Kongeriget, saa at der alene er i Begyndelsen af Paragraphen gjort den Tilføining: „for Kongerigets særegne Anliggender“.

Grundlovens § 3, som bestemmer, at den evangelisk-lutheriske Kirke er den danske Folkekirke og som saadan understøttes af Staten, har i Udkastets tilsvarende § 2 blot faaet den Redactionsforandring, at Paragraphens sidste Membrum kommer til at hedde: „nyder som saadan offentlig Understøttelse“,—en Forandring, der er en nødvendig Folge af, at det kun er en Deel af Staten, hvorfor den nye Grundlov skal gjælde.

Da Kongen og Rigsdagen nu allerede have benyttet den Ret, som Grundlovens § 4 tillægger dem til i Forening at gjøre Forandring i Kongelovens Arvesølge, og Paragraphen indskrænker sig til at hjemle saadan Forandring, har denne Paragraph, ved Udarbejdelsen af det nye Udkast, maattet aldeles udgaae, ligesom der heller ikke med Hensyn til den nye Arvesølge kan tillægges Rigsdagen, naar denne, som Folge af den nye Statsordning, bliver indskrænket til Kongeriget, nogen Myndighed, der svarer til hiin i bemeldte Grundlovs-Paragraph hjemlede.

I Grundlovens §§ 5—17 indeholdes Bestemmelser om, at Kongen ikke uden Rigsdagens Samtykke kan være Regent i andre Lande end dem, der høre til det danske Monarchie; fremdeles om Kongens Myndighedsalder og om den Ed, han, forinden han tiltræder Regjeringen, har at aflægge; om eventuel Udnævnelse af en Rigsforstander, om Rigsdagens Sammenkaldelse strax efter Kongens